

BOOKA.

Knjiga **025**

Edicija **Istočno od raja**

RJU MURAKAMI
PLAVO, GOTOVO PROZIRNO

Naslov originala

RYŪ MURAKAMI

ALMOST TRANSPARENT BLUE

Copyright © Ryū Murakami, 1976

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD SA ENGLESKOG

Goran Skrobonja

LEKTURA

Agencija Tekstogradnja

DIZAJN KORICA I PRELOM

Ivan Benussi

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2013.

Prvo izdanje

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

Nije to bio zvuk aviona. To je neki insekt zujao negde oko mog uva. Manji od muve, kružio je načas ispred mojih očiju, a onda nestao u tamnom uglu sobe.

Na okrugloj beloj ploči stola bila je staklena pepeljara od koje se odbijala svetlost. Dugačka, tanka, ružem za usne umrljana cigareta tinjala je u njoj. Blizu ivice stola nalazila se boca vina u obliku kruške, s etiketom na kojoj je neka plavuša trpala u usta zrna s grozda koji je držala u ruci. Crveno svetlo s tavanice drhturilo je na površini vina u čaši. Krajevi nogu stola gubili su se u debelom floru tepiha. Spram mene se nalazio veliki toaletni sto. Leđa žene koja je za njim sedela bila su vlažna od znoja. Ispružila je nogu i svukla s nje crnu čarapu.

„Hej, donesi mi taj peškir. Taj ružičasti, hoćeš?“, rekla je Lili i bacila smotanu čarapu prema meni. Kazala je da se upravo vratila s posla, uzela je kolonjsku vodu i lako natapkala njom čelo, masno i sjajno.

„I šta se onda desilo?“, upitala je dok je peškirom brisala leđa i gledala u mene.

„Ma znaš, mislio sam da mu dam malo pića, možda bi moglo da ga ohladi, a osim toga, napolju su bila još dvojica, i svi su se naduvali lepka, znaš, pa sam pomislio da mu dam malo pića. Zar je zaista bio u zatvoru za maloletnike?“

„Taj lik ti je iz Koreje.“

Lili je skidala šminku. Obrisala je lice malim komadom vate, spljoštenim i natopljenim tečnošću prodornog mirisa. Nagnula se da pogleda u ogledalo i skinula lažne trepavice; ličile su na peraja neke tropske ribe. Vata koju je bacila bila je umrljana crvenom i crnom bojom. „Ken, taj je izbo nožem rođenog brata, mislim, možda mu je to bio brat, ali ovaj nije umro i malo kasnije se vratio u kafanu.“

Zagledao sam se kroz čašu s vinom u sijalicu. U glatkoj staklenoj sferi nit je bila tamnonarandžasta.

„Rekao je da te je pitao za mene, Lili, pa zato pazi šta pričaš, važi? Ne pričaj previše takvim čudacima.“

Lili je dokrajčila vino koje je spustila između ruževa za usne, četki i različitih bočica i kutija na toaletnom stolu, a onda je tu, ispred mene, skinula pantalone od zlatnog lamea. Na stomaku joj je ostao trag, linija od lastiša. Pričali su da je Lili nekada bila manekenka.

Na zidu je visila uramljena fotografija, i na njoj je ona u bundi. Kazala mi je da je bunda bila od činčile i koštala ko zna koliko hiljadarki. Jednom kad je bilo hladno, došla je u moju sobu lica bledog kao leš; ubrizgala je previše filopona. S osipom oko usta, tresla se silovito i strovalila se čim je otvorila vrata.

Hej, da li bi mi skinuo lak za nokte, sav je lepljiv i gadan. Siguran sam da je rekla nešto slično dok sam je grlio i podizao. Tada je na sebi imala haljinu bez leđa i bila toliko znojava da joj je čak i biserna ogrlica bila klizava. Dok sam joj brisao nokte na rukama i nogama rastvaračem, pošto nije bilo acetona, ona je rekla tihim glasom: Izvini, imala sam težak dan na poslu. Dok sam je držao za gležanj i trljao joj nokte na nogama, Lili je samo zurila kroz prozor i duboko disala. Zavukao sam ruku ispod poruba njene haljine i osetio hladan znoj na unutrašnjoj strani njenih butina dok sam je ljubio i skidao joj gaćice. S gaćicama zakačenim oko jednog stopala i nogama raširenim na stolici,

Lili je tada rekla: Volela bih da gledam TV, znaš, sigurno se daje neki stari film s Marlonom Brandom, neki Elija Kazan. Znoju s cvetnim mirisom na mom dlanu trebalo je mnogo vremena da se osuši.

„Rju, ti si se uradio morfijumom u Džeksonovoj kući, zar ne? Prekjuče.“ Lili je ljuštila breskvu koju je izvadila iz frižidera. Prekrišenih nogu, utonula je duboko u sofu. Odmahnuo sam odrično kada mi je ponudila breskvu. „Pa, zar se ne sećaš one devojke koja je bila tamo, ofarbane u crveno, u kratkoj suknji, moderno obučene, s dobrom guzom?“

„Šta znam, bile su tamo tri Japanke, misliš li na onu s afro-frizurom?“

S mesta na kom sam sedeo video sam unutrašnjost kuhinje. Neka crna buba, možda bubašvaba, milela je po prljavim tanjirima nagomilanim u sudoperi. Lili je i dalje govorila dok je brisala sok breskve sa golih butina. Papuča joj je visila s jednog stopala, na kojem sam video crvene i plave krvne sudove. Uvek mi izgledaju ljupko, tako kad se provide kroz kožu.

„Dakle, skotuša je slagala, pobegla je s posla, rekla da je bolesna, ali se ceo dan zezala s likovima kao što si ti – Ne, hvala! Da li se i ona uradila?“

„Džekson joj to ne bi dozvolio, je li tako? Baš je truba to što govori da devojke ne smeju da ubrizgavaju. Znači, bila je s tvog posla, a? Baš se mnogo smejala, duvala travu i mnogo se smejala.“

„Šta misliš, da li bi trebalo da popije otkaz?“

„Ali ona ih privlači, zar ne?“

„Da, pa kad ima takvu guzu.“

Bubašvaba je nabila glavu u tanjir prekriven mrljama od kečapa; leđa su joj bila sjajna od masti.

Kad spljeskaš bubašvabu, iz nje štrcnu šareni sokovi. Možda je ovoj stomak sada bio pun crvene boje.

Jednom kad sam ubio bubašvabu koja je gamizala po paleti s bojama, iz nje je štrcnula jarka svetloljubičasta tečnost. Pošto

na paleti nije bilo ljubičaste, pomislio sam da su joj se crvena i plava sigurno pomešale u tom malom stomaku.

„I šta se desilo s Kenom? Da li je stigao kući živ i zdrav?“

„Ma, pustila sam ga unutra i rekla mu da nema devojaka, hoćeš neko piće, ali on je rekao izvini, daj mi koka-kolu, već sam stondiran. Čak se izviniio.“

„Baš glupo, a?“

„Oni likovi koji su čekali u kolima pokupili su ribu koja je prolazila, bila je prilično urađena.“

Ostaci šminke na Lilinim obrazima slabo su svetlucali. Bacila je košticu breskve u pepeljaru, izvukla šnale kako bi pustila da joj padne ofarbana kosa, i počela polako da je češlja, dok joj je cigareta visila iz ugla usana.

„Kenova sestra je radila kod mene, pre mnogo vremena, i bila je prilično pametna.“

„Dala je otkaz?“

„Izgleda da se vratila na selo, kazala je da je odnekud sa severa.“

Njena meka riđa kosa zakačila se za četku. Kada je ispravila bujnu masu kose, ustala je kao da se upravo setila nečega i skinula srebrnu kutiju s tankim špricem iz ormara. Podigla je smeđu bočicu prema svetlu da vidi koliko je ostalo unutra, uvukla u špric taman toliko tečnosti koliko je bilo potrebno i nagnula se da to ubrizga sebi u butinu. Druga noga joj je malo zadrhtala. Verovatno je zabila iglu preduboko, pošto joj je, kad je iglu izvukla, krv tanko pocurela naniže i oko kolena. Lili je protrljala slepoočnice i obrisala pljuvačku koja joj je zakapala iz ugla usana.

„Lili, moraš svaki put da sterilíšeš tu iglu.“

Legla je bez odgovora na krevet u jednom ćošku sobe i pripalila cigaretu. Debeli krvni sudovi u njenom vratu pomerali su se dok je slabašno izbacivala dim.

„Hoćeš da se uradiš, Rju? Ostalo je još malo.“

„Ne danas, imam malo i kod kuće, a dolaze mi i neki prijatelji.“ Lili posegnu prema noćnom stočiću, uze džepni primerak

Parmskog kartuzijanskog manastira, pa poče da čita. Dok je duvala dim preko otvorene stranice, činilo se da juri za rečima s mirnim i odsutnim izrazom na licu.

„Ti stvarno čitaš kad vreme nije za čitanje, blentava Lili“, rekao sam dok sam podizao špric koji je pao s police i otkotrljao se po podu. Ona reče: „Da, ovo je dobro“, glasom koji joj se zapleo u jezik.

Na kraju šprica bilo je krvi. Kada sam otišao u kuhinju da to sperem, bubašvaba je još radila po sudovima u sudoperi. Savio sam novine u valjak i, pazeći da ne razbijem tanjire, spljeskao je kada je prešla na stočić kraj sudopere.

„Šta radiš to?“, upita Lili, grebući noktom skorenu krv s bedra. „Hajde, dođi ovamo.“ Glas joj je bio veoma sladak.

Iz bubašvabe je štrcnulo žuto. Spljeskana na ivici stola, ostala je zalepljena tamo, dok su joj se antene i dalje pomalo micale.

Lili skinu gaćice i pozva me ponovo. *Parmski kartuzijanski manastir* je ležao bačen na tepih.

Soba mi je bila ispunjena oštrim mirisom, zadahom starog ananasa na stolu. Nisam mogao da se setim kad sam ga isekao. Isečeni kraj je pocrneo, potpuno istrulio, a sok je ležao na tanjiru zgusnut kao sirup.

Dok se Okinava pripremao da se ufiksa, vrh nosa mu se pre-sijavao od znoja. Kada sam to video, pomislio sam da je noć zaista vrela i lepljiva, baš kao što je Lili rekla. Dok je njihala telom – koje joj je sigurno bilo sve teže i teže – na vlažnom krevetu, sve vreme je govorila: Hej, zar ti nije vruće, danas je stvarno vruće.

„Hej, Rju, kol’ko si platio tu gudru?“, upitala je Reiko dok je vadila ploču Dorsa iz kožne torbe. Kad sam odgovorio deset dolara, Okinava je naglas rekao: „Aman, pa to je jeftinije nego na Okinavi“. Zagrevao je iglu šprica upaljačem. Pošto ju je sterilisao komadom vate natopljenim alkoholom, dunuo je nekoliko puta kroz nju da bi se uverio kako otvor nije blokiran.

„Znaš, baš sam odlepio kad sam video da su zidovi, klonjara i sve to popravljani, u ćorki tamo u Jocuji, znaš već, a i taj mladi čuvar je baš bio brbljiv, jelda? I stalno je pričao glupe viceve kao ovde ti je bolje nego u policijskoj spavaonici, a neki matorac mu je išao niz dlaku tako što se smejavao jako glasno, pa sam baš bio u bedaku.“

Okinavine oči bile su blatnožute. Ispijao je tečnost čudnog mirisa iz boce za mleko i već je bio prilično pijan kada je ušao u svoju sobu.

„Hej, jesi li tamo zaista bio u centru za odvikavanje od droge?“

Upitao sam to Okinavu dok sam otvarao aluminijsku foliju u kojoj je bilo heroina.

„Da, moj matori me tamo smestio, stari dobri centar za drogu pod upravom Jenkija, pošto je lik koji me je uhapsio bio vojni policajac, jel' tako? Prvo su me smestili u onaj stacionar za vojsku i naterali me da se lečim, a onda me poslali natrag ovamo. Hej, Rju, Amerika je stvarno, ono, znaš, uznapredovala, baš mislim da je tako.“

Reiko, koja je zagledala omot ploče Dorsa, dobaci: „Da, Rju, šta kažeš, zar ne bi bilo sjajno da se svakog dana fiksaš morfinom? I ja bih volela da me smeste u neki jenkijevski centar za drogu.“

Dok je prikupljao heroin s ivica folije štapićem za uši, Okinava reče: „Sranje, rekao sam ti već, sitni narkosi poput tebe ne mogu tamo da uđu; tamo puštaju samo prave đankoze kao što sam ja, jelda? Samo prave zavisnike – s tragovima igle na obe ruke, je li tako? Bila je tamo neka sestra po imenu Jošiko, onako seksi, znaš, pa mi je ubrizgavala svakog dana u bulju. Natrtim se ovako, vidiš? I dok gledam kroz prozor u sve ostale, kako igraju odbojku ili tako nešto, ona me zabode u dupe! Ali bio sam toliko urađen da mi je kita bila skroz skvrčena i nisam hteo da to mače Jošiko primeti. Ti, Reiko, s tom tvojom guzićetinom, ne bi ni stala tamo.“

Reiko frknu ozlojeđeno, reče da bi rado nešto popila, ode u kuhinju i otvori frižider.

„Zar nema baš n-ničega?“

Okinava pokaza na ananas na stolu i reče: „Uzmi malo ovoga, ukus mu podseća na kuću, zar ne?“

„Okinava, ti baš voliš trule stvari, zar ne? Kakva ti je to odeća, a? Ala smrdi!“, reče Reiko dok je ispijala malo razvodnjeni kalpis, pomerajući kockicu leda ispod obraza.

„I ja ću uskoro da budem đankoza. Ima sva da se zarozam ako ne budem zavisnik podjednako kao Okinava kada se venčamo; zato ćemo živeti zajedno kad se oboje navučemo. A posle ćemo da se skidamo s gudre malo-pomalo.“

„Vi biste da provedete medeni mesec u centru za odvikavanje od droge?“ Nasmejao sam se.

„Hej, Okinava, tako ćemo da uradimo, važi?“

„To je kul, tako i treba da uradite, možete da se lepo natrtite jedno kraj drugog, tako fino, pa da vam roknu morfijum dok jedno drugom izjavljujete ljubav, jelda?“

Okinava se malo nasmeja i reče: „Daj, prestani da me zaje-bavaš“, pa salvetom obrisa kašičicu koju je umakao u vruću vodu.

On stavi štapićem za uši malo heroina otprilike veličine glave šibice na središte kašičice od nerđajućeg čelika s krivom drškom. „Hej, Reiko, ako sada kineš ili tako nešto uradiš, zga-ziću te, jel’ ti jasno?“ On stavi iglu na vojnički špric od jednog kubika. Reiko upali sveću. On špricom obazrivo nakapa vodu na heroin.

„Rju, hoćeš da napraviš još jednu žurezu?“, upita Okinava, trljajući pomalo drhtavim prstima po pantalonama kako bi ih umirio.

„Da, pa, oni crnci su tražili to od mene.“

„I ti ideš, Reiko? Na žurku, jelda?“, upita Okinava.

Ona spakova ostatak heroina u foliju. Dok je gledala u mene, odgovori mu: „Da, ali nemaš razloga da se zbog toga nerviraš.“

„Daj, neću da se stondiraš i pojebeš s nekim crnjom, jasno?“

On pridrža kašičicu iznad sveće. Najednom, rastvor proključa. Pena i para dizale su se iz kašičice, a donja strana joj je bila zaprljana od crne čađi. Okinava je polako sklони s plamena i

dunu da je ohladi, baš kao što ljudi rade kad se spremaju da supom nahrane bebū.

„U mardelju, znaš“, zaustio je kada je počeo da kida vatu. „U mardelju skidao sam se nasuvo, znaš... Imao sam noćne more, znaš, i ne pamtim ih baš dobro, ali video sam svog starijeg brata – ja sam četvrti sin u porodici, a on je bio najstariji – nikad ga nisam upoznao, poginuo je u borbama u Orokuu, nije ostala čak ni njegova fotka, samo loša slika koju je moj matori nacrtao i turio u porodični oltar, ali svejedno, to mi je stariji brat došao u snove – zar to nije čudno? Zar to nije totalno otkaćeno?“

„I je li nešto rekao?“

„Ne, pa... sad se ne sećam.“

Pošto je iskidani komadić velik otprilike koliko i nokat na palcu natopio ohlađenim rastvorom, zabio je vrh igle u središte mokre vate. Začuo se tihi zvuk, baš kao kada beba sisa mleko. Bistra tečnost ispunila je malo-pomalo tanku staklenu cev. Kada je završio, Okinava je obliznuo usne i pritisnuo klip tek koliko da izbaci vazduh.

Reiko reče: „Hej, daj meni, ja ću da te ufiksam, Rju. Radila sam to svima na Okinavi.“ Rukavi su joj bili podvrnuti.

„Ma kakvi! Ne posle onog što si uradila. Usrala si motku tada i protraćila robu vrednu sto dolara. Nije ti to kao da praviš lop-tice od pirinča za izlet, ili tako nešto. Ko te jebe. Evo, veži ovim Rjuovu ruku.“

Reiko se napući i zapilji u Okinavu dok je uzimala kožnu vrpću i snažno mi podvezivala levu mišicu. Kad sam stegnulo pesnicu, na ruci mi je iskočio debeli krvni sud. Okinava je protrljao to mesto alkoholom dva ili tri puta pre nego što je zabio vlažni vrh igle u ispućčenu venu. Kad sam otvorio pesnicu, crna krv je potekla u cilindar. Govoreći „hejhejhej“, Okinava hladno gurnu klip i heroin i krv uđoše u mene istovremeno.

„Pa eto ti, šta kažeš?“ Okinava se nasmeja. Izvuče iglu. U trenutku kada mi je koža zadrhtala i kada se igla povukla, dop mi

je već jurnuo do vrhova prstiju i tresnuo me u srce uz mukli udar. Pred očima mi se pojavilo nešto kao bela izmaglica i nisam mogao sasvim da razaberem Okinavino lice. Pritisnuo sam grudi rukom i ustao. Želeo sam da udahnem duboko, ali ritam disanja mi je bio nepravilan i imao sam poteškoća u tome. Glava mi je otupela kao da me je neko izudarao, a usta su mi unutra bila dovoljno suva da se upale. Reiko me je uhvatila za desno rame kako bi me pridržala. Kad sam pokušao da progutam ono malo pljuvačke sa svojih suvih desni, ispunila me je mučnina koja mi se digla iz stopala. Zastenjao sam i srušio se na krevet. Reiko je izgledala zabrinuto i prodrmla me je za rame.

„Hej, šta misliš, da mu nisi dao malčice previše? Dosad se nije mnogo fiksao, pogledaj ga, sav je prebledeo, jel' mu dobro?“

„Nisam mu toliko mnogo dao, neće da umre, u redu? Jok, neće taj da umre, Reiko, ali daj tu kofu, sigurno će da baci valjak.“

Zario sam lice u jastuk. Iako mi je grlo bilo sprženo, pljuvačka mi je neprekidno tekla sa usana, a kad sam pokušao jezikom da pokupim malo, donji stomak mi je prožela silovita mučnina.

Iako sam se svojski trudio da dišem, imao sam vrlo malo vazduha, a i to malo kao da mi nije ulazilo kroz nos ili usta, već mi jednostavno curkalo kroz rupicu u grudima. Kukovi su mi toliko bili obamrli da nisam mogao gotovo ni da se maknem. S vremena na vreme srce bi mi prostrelio bol od kog sam se gušio. Ispupčene vene na slepoočnicama su mi se trzale. Kad sam zatvorio oči, uspaničio sam se, kao da me nešto strašnom brzi- nom uvlači u mlak vrtlog. Osećao sam vlažne i lepljive dodire po čitavom telu i počeo sam da se topim kao kačkavalj na hamburgeru. Poput vode i kapljica ulja u epruveti, jasno razdvojene oblasti toplote i hladnoće pomerale su mi se u telu. U glavi, grlu, srcu i kurcu strujala mi je groznica.

Pokušao sam da dozovem Reiko, ali grlo mi je bilo u grču i nije se čula niti jedna jedina reč.

Mislio sam da bih rado pripalio cigaretu, zato sam i želeo da pozovem Reiko, ali kad sam otvorio usta, glasne žice su mi samo zadržtale i ispustile čudan zvuk nalik na zvižduk. Čuo sam kako sat otkucava preko puta, blizu Okinave i Reiko. Taj pravilan zvuk mi je neobično blago zvonio u ušima. Jedva da sam išta video pred sobom. Na desnoj strani mog vidokruga, koja mi je ličila na rasuti odsjaj na vodi, nešto je treperilo toliko zaslepljujuće da me je to bolelo. Dok sam pomišljao da je to sigurno sveća, Reiko mi je zavirila u lice i podigla mi ručni zglob, a onda kazala Okinavi: Nije mrtav.

Očajnički sam pomerao usta. Podigavši ruku tešku kao olovo, dodirnuo sam Reiko po ramenu i šapnuo: „Daj mi pljugu.“ Reiko mi je stavila između usana upaljenu cigaretu, vlažnu od pljuvačke. Onda se okrenula prema Okinavi i rekla: „Hej, pogledaj Rjuove oči, izgleda uplašeno kao malo dete, jelda? Sav se tresе, gledaj, baš je jadan... hej, pa on plače.“

Dim koji mi je grebao po plućima bio je kao živo stvorenje. Okinava me uhvati rukom za bradu kako bi mi podigao lice i pogledao zenice, pa reče Reiko: „Ovo je stvarno bilo blizu, bedak živi, ono, da je desetak kila lakši, 'ladno bi zakovrnô.“ Izobličene konture njegovog lica izgledale su kao sunce kroz suncobran ispod kog se leti izležavaš na plaži. Činilo mi se da sam se pretvorio u biljku. Onu što svija sivkaste listove u suton, nikad ne cveta, već joj samo paperjaste spore oduva vetar, tihu biljku nalik na paprat. Svetlost se ugasila. Čuo sam kako se Okinava i Reiko svlače. Zvuk s ploče se pojačao – „The Soft Parade“ od Dorsa – i između tonova čuo sam trljanje po tepihu i Reikino prigušeno stenjanje.

U glavu mi je dolebdela slika žene koja se obrušava s neke visoke zgrade. Zurila je u nebo, sve dalje, a lice joj je bilo izobličeno od užasa. Pomerala je ruke kao plivač, upinjala se da se ponovo podigne. Kosa joj se rasplela i lelujala joj je iznad glave kao morska trava. Drveće duž ulica, kola, ljudi, sve je to raslo i

raslo, a njoj su se nos i usne izvijali pod pritiskom vetra – taj prizor u mojim mislima bio je poput onih ružnih snova zbog kojih se usred leta sav preznojiš. Bio je to usporeni crno-beli film – kretnje žene koja pada sa zgrade.

Ustali su, obrisali znoj jedno sa drugoga i ponovo upalili sveću. Okrenuo sam se od sjaja. Govorili su glasovima previše tihim da bih ih razabrao. Povremeno bi me obuzeli grč i mučnina. Mučnina je nailazila u talasima. Grizući usnu, stežući prekrivač, izdržao bih to, a kad bi mi mučnina stala u glavi i prevaljala se ponovo natrag, osetio bih zadovoljstvo sasvim nalik na seksualno olakšanje.

„Okinava, prljavi pacove jedan!“

Reikin visoki glas razlegao se prostorijom. Propratio ga je zvuk lomljenja stakla. Jedno od njih pade na krevet i dušek se ulegnu, pomerivši mi malčice telo. Ono drugo, izgleda da je to bio Okinava, prosikta reč *Sranje!*, naglo otvori vrata i izađe. Sveća se ugasi na vetru i ja začuh kako neko teško silazi niz gvozdeno stepenice. U mrklom mraku sobe čuo sam tiho Reikino disanje, a onda sam počeo da gubim svest dok sam se borio s mučninom. Smrad nalik na truli ananas, osetio sam isti taj sladunjavi zadah u sokovima te meleskinje Reiko. Prisetio sam se lica jedne žene. Nekada davno, video sam je u nekom filmu ili snu, mršavu, dugih prstiju na rukama i nogama, kako polako pušta da joj ogrtač padne s ramena, tušira se iza providnog zida i onda, dok joj voda kaplje sa špicaste brade, zagléda svoje zelene oči u ogledalu, strankinja.

Čovek koji je koračao ispred nas osvrnuo se i stao, a onda odbacio cigaretu u vodu koja je tekla kroz jarak. Stežući čvrsto novu štaku od duraluminijuma u levoj ruci, on krenu dalje. Znoj mu je curio niz potiljak, a zbog načina na koji se kretao, pomislio sam da je sigurno nedavno povredio nogu. Desna ruka mu je izgledala teško i kruto, a u zemlji je ostajala dugačka brazda tamo kuda je vukao nogu.

Sunce je bilo tačno iznad nas. Dok je hodala, Reiko je pustila da joj sklizne jakna kojom se ogrnula. Tesna bluza koja joj se slepila uz telo bila je umrljana znojem. Izgledala je umorno, kao da nije spavala prethodne noći. Ispred restorana sam rekao: „Hajde da nešto pojedemo.“ Samo je odmahнула glavom ne odgovorivši mi.

„Ne kapiram tog lika Okinavu – hoću reći, u vreme kad je otišao noćni vozovi su već prestali da saobraćaju.“

„Nema veze, Rju, već mi ga je bilo dosta“, kazala je Reiko tiho. Skinula je list sa topole posađene pored puta.

„Hej, znaš li kako se zove ova stvar ovde, što liči na liniju?“ Otkinuti list bio je prašnjav.

„Zar to nije vena?“

„Da, tako je, vena – imala sam biologiju u nižoj srednjoj i stavljala sam ovo u herbarijum. Zaboravila sam kako se to zove, ali

stavljala sam neku hemikaliju, znaš, od koje bi sve ovo ostalo belo, dok se lišće rastakalo, tako da sam na kraju imala samo te lepe vene.“

Čovek sa štakom je seo na klupu kod autobuske stanice i pogledao u tablu s redom vožnje. „Opšta bolnica Fusa“, pisalo je na znaku stanice. Velika bolnička zgrada bila je s leve strane, a u njenom centralnom vrtu u obliku lepeze, više od desetak pacijenata u kućnim ogrtačima radilo je vežbe po uputstvima jedne bolničarke. Svi su imali debele zavoje na gležnjevima i izvijali su kukove i glave u ritmu zvižduka pištaljke. Ljudi koji su prilazili bolnici posmatrali su pacijente. „Hej, navратиću danas u tvoj bar, hoću da kažem Moko i Kej za žurku. Hoće li doći danas?“

„Naravno da će doći, dolaze one svaki dan, pa će doći i danas... Stvarno bih volela da ti pokažem.“

„Šta?“

„Herbarijum sa svim tim listovima. Mnogo ljudi na Okinavi sakuplja insekte, zato što su tamo leptiri lepši nego ovde, ali ja sam napravila herbarijum s venama lišća, znaš, a učitelj je rekao da je to stvarno dobro, i pošto sam dobila nagradu i otišla čak u Kagošimu, i dalje ga čuvam u fioci stola. Baš ga pazim i stvarno želim da ti pokažem.“

Stigli smo do stanice, a Reiko je bacila list topole kraj puta. Na krovu iznad platforme bio je srebrni odsjaj, pa sam stavio naočari za sunce. „Već je leto, baš je vruće.“

„A? Šta?“

„Kažem da je već leto.“

„Vrelje je kad je leto.“ Reiko je samo zurila u ogradu.

Dok sam pio vino za šankom, čuo sam zvuk mrvljenja pilule nibrola u jednom uglu bara.

Pošto je rano zatvorila, Reiko je prosula dvestotinjak pilula nibrola na sto. Kazuo je rekao da ih je maznuo u jednoj apoteci u Tačikavi. Onda je svima rekla: Večeras je žurka pre žurke!

Popela se na šank, skinula čarape dok je igrala u ritmu muzike s ploče, došla da me zagrla i zabila mi u usta jezik koji je mirisao na pilule. Na kraju je povratila crnkastu krv i bljuvotinu, i ispružila se nepomično na sofi. Jošijama, koji joj je dugu kosu češljao rukom i otresao kapi vode iz brade, razgovarao je s Moko. Pogledala me je, isplazila jezik i namignula. Jošijama se okrenuo i upitao me kroz smeh: Hej, Rju, prošlo je već dosta vremena, imaš li nešto za mene? Malo haša ili tako nešto? Spustio sam oba lakta na šank i pustio da mi stopala u gumenim sandalama vise sa stolice. Jezik mi je brideo od preteranog pušenja. Kiselo vino mi je zastalo u grlu. Hej, zar nemaš neko slađe vino?

Kej je saopštavala Kazuu da je išla kod Akite kako bi mu pozirala gola, ali on je izgledao ošamućeno od nibrola. Dok je pila viski iz flaše i ubacivala jedan po jedan kikiriki u usta, rekla je: I bila sam tamo, vezana na pozornici, baš je bilo odvratno, hej, Kazuo, vezana nekim bockavim kanapom – šta kažeš, jelda je bilo odvratno? Kazuo uopšte nije obraćao pažnju na nju. Virio

je prema meni kroz sočivo svog nikomata, za koji je govorio da je „dragoceniji od samog života“. Hej, moraš da slušaš kad ti se ljudi obraćaju. Bocnuvši ga u leđa, Kej je srušila Kazua na pod. Auh, ne guraj se, rekao je on, e bedaka, šta ako si ga slomila? Kej se podrugljivo nasmejala, skinula bluzu, i počela da njiše guzovima i ljubi se u usta sa svakim na koga bi naletela. Možda zbog jučerašnjeg heroina, osećao sam se iznureno i nisam uopšte želeo nibrol. Moko mi je prišla. Hej, Rju, hoćeš sa mnom u klonju? Jošijama me je iz'vatao i sva drhtim. Imala je na sebi crvenu somotsku haljinu i šešir iste boje, a i puder koji joj je bio debelo namazan oko očiju bio je crven. Rju, sećaš se kad si me guzio u klonji onog kluba? Oči su joj bile krmeljive i nefokusirane. Vrh jezika joj se brzo pojavio na usnama, a glas joj je bio previše sladunjav. Hej, sećaš se? Masno si me slagao, rekao si da je došla murija i da moramo da se sakrijemo, jel' tako? Pa si me onda natakô u toj maloj rupi – zar si zaboravio?

Auh, bajo, prvi put čujem za to, Rju, jel' stvarno tako bilo? Koji si ti jebač, a? Iako ti je lice kô tepsija, radio si takve stvari, a? Da, prvi put čujem za to. Jošijamin glas je bio jak. Pustio je da igla padne na ploču. Šta to lupetaš, Moko, prestani da bulazniš, u redu? Izmislila je to, Jošijama, odgovorio sam ja. U naletu zvuka, Mik Džeger je zapevao. Bila je to ona stara stvar, „Time Is on My Side“. Moko je prebacila jednu nogu preko mojih kolena i rekla pijano: Mrzim laži, Rju, nemoj da lažeš, svršila sam tada četiri puta, četiri puta, znaš. Nema šanse da to zaboravim.

Reiko ustade, lica zelenkastobledog, i promrmlja: Koliko je sad sati, koliko je?, ne obrativši se nikome konkretno, otetura se do šanka, uze viski iz Kejine ruke, nasu malo u grlo i još jednom se silovito zakašlja. To ti je stvarno glupo, Reiko, samo ti lezi i budi dobra devojčica. Kej joj grubo ote viski, obrisa rukom Reikinu pljuvačku s grlića i srknu još jednom. Kad ju je Kej gurnula u grudi, Reiko je pala na sofu, a onda se okrenula prema meni i rekla: Hej, nemoj tako glasno, to nije lepo, oni likovi odozgo, iz

kluba za ma-džong ima da me gnjave. Koje su to drukare, zvaće policiju, zato ajde malo tiše, može?

Dok sam se naginjao preko pojačala da smanjim zvuk, Moko je zaskičala i naskočila na mene. Hladnim butinama mi je stegla vrat.

Hej, Moko, baš ti se toliko kreše s Rjuem? Evo, kresnuću te ja, šta kažeš? Čuo sam Jošijamin glas iza sebe. Snažno sam uštinuo Moko za butine. Kriknula je i smandrljala se na pod. Idiote, nakazo, Rju, kretenu, tebi se i ne diže, sigurna sam u to, čula sam da daješ bulju onim crnjama, preterao si s dopom! Možda zato što ju je previše mrzelo da ustane, Moko je ležala tamo gde je pala, smejala se, ritala se ne bi mi dokačila noge visokim štiklama. Reiko je nabila lice u sofu i rekla tihim glasom: Joj, hoću da umrem, bole me grudi, hej, grudi me stvarno bole, gotova sam. Kej podiže pogled s omota ploče Stonsa koji je gledala i zapilji se u Reiko. Ajde onda crkni više. Hej, Rju, tako je, a? Slažeš se? Ljudi koji hoće da umru treba samo lepo to da odrade bez preterane dževe. Baš je glupo što Reiko ovako glumata pred nama.

Kazuo je prikačio blic na svoj nikomat i okinuo sliku Kej. Kad je blic blesnuo, Moko – koja je ležala na podu – podigla je glavu. Daj Kazuo, prekini s tim, prestani da slikaš bez dozvole. Ja sam profi i imam zagarantovanu platu. A to jako svetlo me stvarno baca u bedak, mrzim fotografije, pa ti lepo ugasi to šljašteće svetlo, nije ni čudo što te ljudi ne trpe.

Reiko zastenja kao da je nešto boli, načini poluokret telom i izbaci iz sebe zgrušanu bljuvotinu. Kej joj pritrča, uzrujana, raširi novine, obrisa joj usta peškirom i poče da joj masira leđa. U bljuvotini je bilo mnogo pirinčanih zrna; pomislio sam na prženih pirinač koji smo te večeri zajedno jeli. Odsjaj crvenog svetla s tavanice video se na površini braonkaste bljuvotine na novinama. Reiko je mumlala zatvorenih očiju: Hoću kući, stvarno, hoću da se vratim, hoću kući. Jošijama povuče Moko na noge i

dok joj je otkopčavao dugmad s lica haljine, pridruži se Reikinom monologu: Da, tako je, ovo je najbolji deo godine za boravak na Okinavi, jašta. Moko zgrabi Jošijamu za ruku kada je pokušao da joj stisne grudi, pa zagrli Kazua, govoreći istim onim sladunjavim glasom: Hej, slikaj me! Izašla sam u ovomesečnom broju onog modnog časopisa An-An, kao manekenka, u boji, hej Rju, valjda si to video?

Kej obrisa prst, vlažan od Reikine pljuvačke, o svoje farmerke i spusti iglu na novu ploču, „It’s a Beautiful Day“. Reiko nam se samo šlihta. Kazuo se zaveli na sofu raširenih nogu i poče nasmucati da škljoca aparatom. Stroboskopsko svetlo je bilo jarko, pa sam prekrpio oči rukama. Hej, Kazuo, prekini, istrošićeš bateriju.

Jošijama pokuša da poljubi Kej, ali ona ga odgurnu od sebe. Šta te je spopalo? Zar nisi juče rekla da si se napalila? Kad si hranila mačku, rekla si Bleki da smo se baš naložili? Tako si rekla, zar ne? Što me onda ne poljubiš?

Kej ispi svoj viski.

Moko je pozirala ispred Kazua, držala kosu podignutu uvis i cerekala mu se. Hej, Moko, nije ti to pravi osmeh ako se samo keziš za slikanje.

Kej povika na Jošijamu. Što dižeš toliku frku, pusti me na miru, smučti mi se kad ti samo vidim facu. Onaj svinjski kotlet koji si pojeo za večeru, znaš da je novac za to dao jedan seljak u Akiti, hiljadu jena koje mi je dao iz svoje skroz crne ruke, znaš li to?

Moko pogleda u mene i isplazi se: Mrzim te, Rju, izopačeni stvore. Željnan hladne vode, zabio sam šilo u blok leda, ali sam se ubo u prst. Kej, koja je plesala na šanku i nije obraćala pažnju na Jošijamu, spustila se i olizala krv koja je navirala iz te rupice, rekavši: Znači, Rju, digao si ruke od muzike?

Reiko ustade sa sofe i poče da preklinje: Hej, molim vas, stišajte. Niko nije prišao risiveru.

Haljina joj je spreda zjapila, raskopčana. Moko mi priđe dok sam pritiskao prst papirnom salvetom i upita, nasmejana: Rju, koliko možemo da dobijemo od tih crnčuga?

Hah? Ti to o žurki?

Mislim, ako se Kej ili ja pojebemo s tim crnčugama, koliko možemo da izvučemo od njih? Neću da kažem kako mi je do toga, znaš, ali...

Dok je sedela na šanku, Kej reče: Prekini više, Moko, s tim turobnim pričama, ako ti je do kinte, odvešću te ja kod jednog dobrog lika. Žurka nije zbog love, već zbog zabave.

Moko je uvijala oko prsta zlatni lanac koji mi je visio na grudima i rugala mi se: Biće da ti je ovo dao jedan od tih crnčuga?

Pizdurino glupa, to mi je u gimnaziji dala jedna devojka iz mog razreda, na svoj rođendan. Svirao sam joj „A Certain Smile“, to ju je ganulo pa mi je ovo poklonila. Bila je bogata, otac joj je bio vlasnik velikog stovarišta drvne građe. I slušaj, Moko, moraš prestati da govoriš reč crnčuga, ima da te ubiju, toliko razumeju japanski. Ako ti se ne dopada, ne moraš s nama – je li tako, Kej? Ima sasvim dovoljno drugih devojaka koje žele da dođu na naše žurke.

Kad je videla kako Kej klima glavom, ustiju punih viskija, Moko reče: Ooo, ne žesti se, samo sam se zezala. Zagrlila me je.

Idem, zar nismo to već odlučili? Crnčuge su jake, a daće nam i malo haša, je li tako? Ona mi nabi jezik u usta.

Kazuo mi je prineo nikomat gotovo do samog nosa, i samo što sam viknuo: prekini, on je škljocnuo. Kao da me je neko snažno mlatnuo po glavi, sve mi je pobeležilo pred očima. Ništa više nisam video. Moko je pljesnula rukama i kreštavo se zasmejala. Skliznuo sam niz šank i umalo nisam pao, ali Kej me je pridržala i presula malo viskija iz svojih usta u moja. Razmazala je lepljivi ruž koji je zaudarao na ulje. Viski s aromom ruža za usne zapekao mi je grlo. Skote! Prekini više, čuješ?, vikao je Jošijama udarajući po podu stripom koji je čitao. Kej, ti bi poljubila Rju,

a? Načinio sam korak i zateturao se, preturivši sto; začula se lomljava stakla, penušanje piva, kotrljanje kikirikija po podu. Reiko ustade, zavrtevši glavom, pa dreknu: Svi napolje! Marš! Dok sam trljao glavu, stavio sam malo leda u usta i prišao joj. Ne brini, Reiko, sve ću posle da počistim, biće sve u redu.

Ovo je moj lokal, reci svima da odu! Hej, Rju, Rju, ti možeš da ostaneš, ali reci ostalima da se nose u tri lepe. Reiko mi stisnu ruku.

Jošijama i Kej su piljili jedno u drugo. Hej, znači poljubićeš Rjua umesto mene? Hah?

Kazuo reče sramežljivo: Jošijama, ja sam kriv, nije ono što misliš, zezao sam se s blicem i sredio Rjua pa je on pao, a Kej mu je dala malo viskija, znaš već, kao lek. Jošijama zareža: Sklanjaj mi se. Pa gurnu Kazua, tako da mu nikomat umalo ne ispade iz ruke. Hej, šta radiš to?, odbrusi Kazuo. Zarobljena u Kazuovom naručju, Moko promumla: Ala je ovo glupo, zar ne?

Šta je bilo, ljubomorani si? Kej je lupkala o tabane sandalama koje su joj visile sa stopala. Očiju oteklili od plača, Reiko mi cimmu rukav i reče: Hej, daj malo leda. Umotao sam odlomljeno parče u papirnu salvetu i stavio joj to na čelo. Kazuo se okrenu Jošijami, koji je ustao i zagledao se u Kej s mržnjom, pa ponovo škljocnu. Jošijama ga umalo ne udari. Moko se glasno nasmeja.

Kazuo i Moko su rekli da će da zapale odatle. Mislim da ćemo neko vreme provesti u javnom kupatilu, rekla je Moko.

Hej, Moko, bolje se zakopčaj, da te neki dripac ne bi ispipao. A dogovor je za sutra u jedan na stanici Koendži, pa nemoj da kasniš. Moko odgovori kroz smeh: Znam, perverznjaku jedan, nema šanse da zaboravim. Ima baš da se picnem. Kazuo je kleknuo na jedno koleno nasred ulice i ponovo škljocnuo prema meni. Raspevani pijanac koji je naišao rekao je nešto i okrenuo se prema blicu.

Reiko je drhturila. Papirna salveta je pala na pod i led se gotovo sav istopio.

To kako se ja danas osećam nema nikak'e veze s tobom, Jošijama, nije to ništa naročito. Ne moram da spavam s tobom, jelda? Pučkajući dim cigarete pravo uvis, Kej se polako obrati Jošijami. Kako god bilo, prestani da me više gnjaviš, samo prestani. Zabole me ako raskinemo, tebi se to, ono, možda ne bi sviđelo, ali zabole mene. Inače, ôćete još malo pića? Ovo je žurka pre žurke, Rju, zar ne?

Seo sam kraj Reiko. Kada sam spustio ruku na njen potiljak, telo joj se malo trglo, a smrdljiva pljuvačka pocurela joj je s jedne strane usta.

Kej, prestani da govoriš „ono“ i tako da pričaš. Ne volim kad tako pričaš, pa prekini, a? I važi, od sutra krećem da radim, važi? Zaradiću malo, pa će biti sve u redu, okej?

Kej je sedela na šanku. O, tako znači? Da, idi samo radi, to će mi baš pomoći. Njihala je nogama napred-nazad.

Ne zanima me da li pokušavaš da švrljaš okolo, samo mi smeta kad se tako izražavaš. Pomislim samo da je to zato što si napaljena, a na kraju će ionako sve da ispadne kako treba zato što ću ja da rintam na dokovima u Jokohami, jel'? Jošijama ščepa Kej za nogu. Helanke su joj bile splepljene za butine, a mala izbočina stomaka počivala joj je na kaišu.

Šta pričaš bre ti? Ne trabunjaj gluposti, blamiraš me. Gledaj, zar ne vidiš da se Rju smeje? Ništa ne kapiram od tog što ti pričaš, ono, takâ sam kakâ sam, i to je to.

Prestani tako da govoriš! Odakle ti uopšte taj naglasak?

Kej baci cigaretu u sudoperu. Dok je oblačila bluzu, reče: Od moje rođene keve, zar nisi znao da ona tako priča? Hej, zar nisi ono jednom došô kod mene kući i video ženu s mačkom kako sedi u kotacuu i klopa krekere od pirinča? To mi je keva, i priča kô i ja, ono, kao nisi je čuo?

Jošijama se sagnu da me zamoli za pljugu, a onda ispusti „kul“ koji sam mu dobacio. Sav uzrujan, podiže ga, malo vlažnog od piva, nabi u usta i reče tiho dok je palio cigaretu: Ajmo kući.

Idi ti lepo sam, meni je ovde okej.

Dok sam brisao Reikina usta, upitao sam Jošijamu: Zar nećeš sutra da dođeš na žurku?

Što se mene tiče, može. A ako on ne dođe, šta ima veze? Kaže da će da radi, pa onda okej. Kak'e veze ima dal' je Jošijama tamo ili nije? Samo se vrati u našu gajbu, ako ubrzo ne kreneš, nećeš moći da se digneš. Sutra je Jokohama, jel' tako? Rano?

Hej, Jošijama, stvarno ne misliš da dođeš?

On bez odgovora priđe čošku prostorije i poče da namešta „Left Alone“ na obrtnu ploču gramofona.

Dok je izvlačio ploču iz omota, na kom je bila avetinjska fotografija Bili Holidej, Kej je sišla sa šanka i rekla mu u uvo: Pusti Stonse.

Prekini, Kej, ne obraćaj mi se više.

Jošijama pogleda pravo u nju, s cigaretom čvrsto stisnutom u ustima.

Baš je glupo što puštaš tu ploču, zar opet hoćeš da slušaš taj sumorni klavir, ma da, kô neki umorni deda? Ta ti je muzika za crnce isto što i Nanivabuši za nas. Hej, Rju, reci mu nešto, ovo su najnoviji Rolingstonsi, nisi ni čuo, jelda? Zove se „Sticky Fingers“.

Ne obraćajući pažnju na nju, Jošijama stavi Mala Voldrona na gramofon.

Kej, već je kasno, a Reiko nam je rekla da smanjimo doživljaj. A puštati Stonse tiho ionako nema smisla, jelda?

Dok je zakopčavala bluzu i posmatrala svoj odraz u ogledalu kako bi namestila frizuru, Kej je upitala: Kako ćemo sutra?

Dogovorili smo se za jedan sat na stanici Koendži, odgovorio sam joj. Kej je klimnula glavom i namazala malo ruža na usne.

Jošijama, ja ne bi' da se večeras vraćam, pošto ću da idem kod Sema, pa zato ne zaboravi da daš mački malo mleka, ali ne onog iz frižidera, već mleka s police, nemo' da ih pomešaš.

Jošijama joj nije odgovorio.

Kada je Kej otvorila vrata, vazduh koji je ušao unutra bio je svež i vlažan. Hej, Kej, ostavi malo otvoreno.

Dok smo slušali „Left Alone“, Jošijama je napunio čašu džinom. Ja sam pokupio srču s poda i sakupio je na novine natopljene Reikinom bljuvotinom. „Ne volim ovo da govorim, ali u poslednje vreme uvek se završi tako“, promrmljao je Jošijama dok je zurio u tavanicu.

„Isto je bilo čak i pre nego što je otišla u Akitu da radi, noću spavamo odvojeno, mada ja to ionako ne radim često.“

Popio sam koka-kolu iz frižidera. Jošijama mahnu rukom kako bi pokazao da je ne želi, i iskapi sav džin.

„Pričala mi je da hoće da ide na Havaje. Već ima dosta otad, ali sećaš se kako se pričalo da je njen ćale možda na Havajima? Mislio sam da zaradim neku kintu i pošaljem je tamo, pa, ne znam je li taj lik na Havajima stvarno njen ćale ili nije, ali...“

„Hteo sam da radim, sakupim lov, ali sad je sve zbrkano i više pojma nemam šta ona misli, uvek je takva, svaki dan.“

Jošijama pritisnu rukom grudi, ustade i požuri napolje; čuo sam kako tamo povraća u slivnik. Reiko se potpuno obeznanila. Disala je na usta. Iz zadnjeg ormara, skrivenog iza zavese, uzeo sam ćebe i pokrio je njime.

Jošijama se vratio držeći se za stomak i brišući usta manžetom košulje. Žuta bljuvotina mu je ostala na vrhovima gumenih sandala, a telo mu je zaudaralo na kiselo. Čuo sam kako Reiko tiho diše.

„Jošijama, dođi sutra na žurku.“

„Da, vidiš, Kej jedva čeka, kaže kako hoće ponovo da se kreše s tim crnčugama pa sam malo... znaš već.“

„Šta je to danas s Reiko? Baš je odlepila.“ Jošijama sede spram mene i proguta džin kojim je napunio usta.

„Juče, kod mene, posvađala se s Okinavom. Nije mogla da se ufiksa, znaš. Valjda joj vene ne iskaču zato što je debela, a Okinava je izgubio strpljenje i ufiksao sebi i njenu dozu, sve je potrošio.“

„Pa to su pravi kreteni. A i ti si sve to gledao kao kreten?“

„Ne, ja sam već bio ufiksiran. Ležao sam kao proštac na krevetu, i pomišljao sam da ću možda umreti. Bilo je strašno, uzeo sam malčice previše, baš je bilo jezivo.“

Jošijama popi još dve pilule nibrola rastvorene u džinu.

Osećao sam prazninu u želucu, ali nije mi bilo do jela. Pomislivši da pojedem možda makar malo supe, pogledao sam u šerpu na gasnom gorioniku, ali na površini supe se uhvatila skrampa od sive buđi, a ugrušak pasulja u njoj bio je sluzav, truo.

Pošto je Jošijama rekao da bi zaista popio malo kafe, s mnogo mleka, otrpeo sam grozan smrad supe i zagrejao malo kafe u džezvi. Jošijama je nasuo mleka do ruba svoje šolje, uzeo je čvrsto obema rukama i prineo ustima. Viknuo je: Vruće!, i bljuvotina mu je prsnula s napućenih usana kao voda iz dečjeg pištolja, padajući u ugrušcima po šanku.

„Sranje, držaću se ja alkohola“, reče on, pa ispi ostatak džina u čaši. Kad se malo zakašljao i kad sam ga potapšao po leđima, on se okrenuo i rekao: Stvarno si sjajan. Usne su mu se iskrivile. Njegova leđa, lepljiva i hladna, zaudarala su na kiselo.

„Posle toga sam se vratio u Tojamu, pretpostavljam da si to čuo od Reiko? Otkad sam tebe posetio, mama mi je umrla, pretpostavljam da si čuo za to?“

Klimnuo sam glavom. Jošijamina čaša je ponovo bila puna džina. Preterano zaslađena kafa zabola mi se u ogrubeli jezik.

„To je stvarno čudan osećaj, kad neko tvoj zaista umre, a meni je bilo prvi put. Da li su tvoji dobro, Rju?“

„Dobro su, ne brini ti za mene, stalno mi pišu.“

Završila se i poslednja melodija na ploči „Left Alone“. Ploča se okretala uz zvuk cepanja tkanine.

„Da, pa svejedno, poveo sam Kej sa sobom, kazala je da želi i ona u Tojamu, nije htela da ostane u našem stanu sasvim sama. Normalno, zar ti nije jasno kako se osećala? Odseli smo u jednoj gostionici, ali soba je koštala 2.000 jena bez obroka, stvarno skupo.“

Isključio sam stereo uređaj. Reikina stopala virila su ispod ćebeta, a tabani su joj bili crni od prljavštine.

„A onda, na dan pogreba, znaš, Kej mi je telefonirala, rekla da se vratim na neko vreme pošto je usamljena. Kad sam joj rekao da ne mogu da odem, kazala je da će se ubiti, pa sam odlepio i otišao. Slušala je stari radio u toj prljavoj sobi sa šest prostirki. Rekla je da nije mogla da nađe stanicu FEN, i kako uopšte možeš da očekuješ da u Tojami hvataš emisije američke vojske? A onda me je pitala koješta o mojoj mami, potpuno glupe stvari. Smejala se na taj svoj izveštačeni način, i bila je to baš gadna scena, stvarno. Kada je umrla – Kej je pitala kako je lice moje mame izgledalo kad je umrla, i da li je tačno da šminkaju ljude pre nego što ih stave u sanduk, takve stvari, znaš. Kad sam rekao: Da, stavili su joj šminku, ona je pitala: Koje marke? *Maks faktor?* *Revlon?* *Kanebo?* Kako sam uopšte mogao da znam tako nešto? I onda je počela da šmrca, kazala kako je baš bila usamljena, pa se rascmizdrila, znaš.“

„Pa dobro, ali mislim da shvatam kako joj je bilo dok je čekala sama na takav dan, da, znam da bih i ja bio usamljen na njenom mestu.“

Šećer je potonuo na dno kafe; progutao sam to bez razmišljanja. Najednom mi je unutrašnjost usta prekrivao šećer, pa me je obuzela mučnina.

„Da, razumem i ja to. Znam, ali slušaj, meni je rođena majka zaista umrla. Kej je plakala i mumlala, a onda je izvukla posteljinu iz plakara i skinula se. Hoću reći, samo što sam rekao zbogom mrtvoj majci, a tu me je šćepala ta gola polutanka. Bilo je to ono kao, znaš na šta mislim, Rju? Valjda bi bilo u redu da smo to tada uradili, ali bilo mi je, znaš već, onako...“

„I niste, a?“

„Pa kako sam mogao? Kej je cmizdrila, a ja sam se unervozio, hej, znaš one sapunice s TV-a? Nekako mi se činilo da sam u jednoj od tih sapunica, i zabrinuo sam se da će nas možda čuti

u susednoj sobi, stideo sam se. Pitam se šta je Kej tada mislila – u svakom slučaju, otad pa nadalje stvari među nama nisu bile baš najbolje.“ Sada se čulo samo Reikino disanje. Prašnjavo ćebe se pomeralo gore-dole u ritmu tog disanja. Povremeno bi pijanci zavirili kroz otvorena vrata.

„Kako god bilo, posle toga sve je postalo čudno. Da, i ranije smo se puno svađali. Ali sada je nekako, znaš, drugačije. Nekako, nešto se razlikuje. I mada smo ranije pričali o Havajima i pravili dugoročne planove, video si kako je sve ispalo danas? Čak ni seks više ne valja, bolje bi mi bilo kad bih išao u neko od onih turskih kupatila.“

„Da li ti je majka bila bolesna?“

„Valjda bi moglo tako da se kaže, telo joj se prosto istrošilo. Oči su joj bile jako umorne, i bila je mnogo sitnija nego pre. Kad je umrla. Da, to sa mojom mamom bilo je veoma tužno, osećao sam da situacija više nema nikakve veze sa mnom, ali bilo je prilično tužno.“

Da li znaš da je išla okolo i prodavala onaj bapski lek iz Tojame? Kad sam bio mali, često sam išao s njom. Hodala je po ceo dan sa zavežljajem na leđima velikim kao frižider. Postoje redovni kupci tog leka širom zemlje, znaš? I da li znaš one balone od papira, koje možeš da naduvaš, e pa ona ih je delila besplatno. Često sam se igrao njima.

Vrlo je čudno sve to, kad se sada setim. Bilo je to zaista nešto – mogao sam po ceo dan time da se igram. Ako bih danas pokušao, umro bih od dosade, mada mi je još i tada bilo dosadno, stvarno, i ne sećam se da sam se ikada lepo zabavljao. Jednom sam čekao mamu u nekoj gostionici, znaš, i električno svetlo je bilo ugašeno, a ja sam shvatio da je sunce zašlo i da pada mrak. Nisam ništa znao da kažem tamošnjim služavkama, još nisam pošao ni u osnovnu školu, i uplašio sam se. Otišao sam u jedan ćošak sobe, gde je sa ulice dopiralo malo svetla – ni danas ne mogu to da zaboravim, baš sam se uplašio te uličice i varoši koja

je zaudarala na ribu. Gde li je to samo bilo, celo mesto je smrdelo na ribu, gde to beše?“

Izdaleka se čuo zvuk automobila. Reiko je s vremena na vreme mumlala. Jošijama je ponovo izašao. Krenuo sam za njim. Rame uz rame, povraćali smo u slivnik. Oslonio sam se levom rukom o zid i zavukao prst duboko u grlo; mišići želuca su mi se trgli i napolje je izašla topla tečnost. Dok su mi talasi prolazili kroz grudi i trbuh, kisele grudvice su mi se zaglavile u grlu i ustima, a kada sam ih gurnuo jezikom, od njih su mi obamrle desni, pa su grudvice popadale u vodu. Dok smo ulazili natrag, Jošijama je rekao: „Hej, Rju, kad ja tako peglam, pa mi se creva sva pomešaju, jedva mogu da stojim na nogama i ne vidim dobro, znaš, to su jedini trenuci u kojima zaista želim ženu. Pa sve i da se neka nađe u blizini, ne bi mogao da mi se digne i bilo bi mi previše komplikovano da joj raširim noge, ali ipak i dalje želim ženu. Ne kurcem, niti glavom, već čitavim telom, celim svojim bićem koje se prosto koprca žudeći za tim. A ti? Da li kapiraš na šta mislim?“

„Da, radije bi da je ubiješ nego da je pojebeš?“

„Tako je, tako je, da joj stegnem ovako vrat, pokidam odeću s nje, nabijem joj batinu ili tako nešto u guzicu, otmeno joj ribi kakvu možeš da vidiš kako šeta Ginzom.“

Reiko je izlazila iz klonje; pospano je rekla: Čaos, uđite. Pantalone su joj spređa bile raskopčane.

Izgledala je kao da će pasti; pritrčao sam i pridržao je.

„Hvala ti, Rju, sad je mirno, zar ne? Hej, daj mi malo vode. Usta mi se lepe...“ Glava joj se spusti. Dok sam lomio led, Jošijama ju je skidao na sofi na koju je pala.